

w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji filmowej, a także zdała przed komisją kwalifikacyjną wymienioną w § 9 egzamin praktyczny obejmujący następujące dziedziny:

- 1) walka na broń białą,
- 2) jazda konna,
- 3) skoki i upadki z wysokości,
- 4) pływanie,
- 5) sporty i sztuki walki.”;

4) w § 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Osoba, która uzyskała decyzję stwierdzającą kwalifikacje do wykonywania zawodu filmowego, otrzymuje legitymację potwierdzającą jej uzyskanie.”;

5) w § 9:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja kwalifikacyjna składa się z dziewięciu członków, których powołuje i odwołuje właściwy organ, przy czym sześciu członków powoływanych jest spośród osób wskazanych przez właściwe stowarzyszenia twórców, artystów wykonawców i producentów filmowych, a trzech członków — spośród osób wskazanych przez związek zawodowy reprezentatywny dla większości kaskaderów filmowych wykonujących ten zawód; przewodniczącemu komisji powołuje i odwołuje właściwy organ spośród jej członków.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Komisja kwalifikacyjna rozpatruje wnioski o stwierdzenie kwalifikacji uprawniających do wykonywania zawodów filmowych w składach pięcioosobowych, wyznaczanych przez przewodniczącego komisji.”;

6) w § 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Koszty postępowania kwalifikacyjnego, w tym koszty wynagrodzeń, o których mowa w § 12, ponosi wnioskodawca.”

§ 2. 1. Osoby, które nie złożyły wniosku w terminie określonym w § 19 ust. 1 rozporządzenia, o którym mowa w § 1, zwanego dalej „rozporządzeniem”, a wykonywały zawodowo działalność artystyczną w dziedzinie produkcji filmowej w charakterze kaskadera w okresie:

- 1) po dniu 31 grudnia 1991 r. przez 2 lata — mogą przystąpić do egzaminu, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia, bez odbywania praktyki zawodowej określonej w § 6 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia,
- 2) po dniu 31 grudnia 1986 r. przez 5 lat i brały udział w realizacji co najmniej 30 filmów — mogą uzyskać stwierdzenie kwalifikacji uprawniających do wykonywania zawodu kaskadera filmowego bez konieczności odbywania praktyki zawodowej określonej w § 6 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia oraz zdawania egzaminu, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia,
- 3) po dniu 31 grudnia 1975 r. przez 15 lat i brały udział w realizacji co najmniej 100 filmów — mogą uzyskać stwierdzenie kwalifikacji uprawniających do wykonywania zawodu kaskadera filmowego-koordynatora.

2. W uzasadnionych przypadkach osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, mogą wystąpić do właściwego organu o zwolnienie od obowiązku posiadania średniego wykształcenia.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do osób, które przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nabyły prawo do świadczeń rentowych, jeśli z orzeczenia lekarskiego stanowiącego podstawę przyznania renty inwalidzkiej wynika brak zdolności do wykonywania zawodu kaskadera filmowego i kaskadera filmowego-koordynatora.

§ 3. Sprawy nie zakończone do dnia wejścia w życie rozporządzenia decyzją ostateczną podlegają rozpatrzeniu według dotychczasowych przepisów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *Z. Podkański*

612

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 8 sierpnia 1997 r.

w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych.

Na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270, z 1986 r. Nr 1, poz. 1, z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192, z 1990 r. Nr 10, poz. 58 i 61, Nr 36, poz. 206, Nr 66, poz. 390 i Nr 87, poz. 506, z 1991 r. Nr 7,

poz. 24, Nr 80, poz. 350 i Nr 94, poz. 422, z 1992 r. Nr 21, poz. 84 i Nr 64, poz. 321, z 1994 r. Nr 74, poz. 339 i Nr 108, poz. 516, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, z 1996 r. Nr 100, poz. 461, Nr 136, poz. 636 i Nr 147, poz. 687 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153 i Nr 93, poz. 569) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Orzekanie o niezdolności do pracy osób ubiegających się o świadczenia przysługujące na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym i ubezpieczeniu społecznym oraz o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych należy do zadań lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „lekarzem orzecznikiem”.

2. Lekarz orzecznik działa w oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „Zakładem”.

3. Lekarzem orzecznikiem może być lekarz, który:

- 1) jest specjalistą w szczególności w zakresie następujących dziedzin medycyny: chorób wewnętrznych, chirurgii, neurologii, psychiatrii, medycyny pracy, medycyny społecznej, oraz
- 2) odbył przeszkolenie w zakresie ustalonym przez naczelnego lekarza Zakładu.

§ 2. 1. Lekarz orzecznik wydaje orzeczenie na wniosek:

- 1) właściwej komórki (jednostki) organizacyjnej oddziału Zakładu — w sprawach świadczeń przysługujących na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym, o ubezpieczeniu społecznym lub o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych,
- 2) organów rentowych innych niż określone w pkt 1 — w sprawach rentowych należących do ich właściwości.

2. Wniosek o wydanie orzeczenia powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko, datę urodzenia oraz miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie,
- 2) określenie celu wydania orzeczenia i wskazanie okoliczności, które lekarz orzecznik obowiązany jest ustalić.

3. Do wniosku powinna być dołączona dokumentacja obejmująca:

- 1) zaświadczenie o stanie zdrowia wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską znajduje się osoba ubiegająca się o świadczenie,
- 2) wywiad zawodowy zawierający charakterystykę rodzaju i miejsca pracy,
- 3) dokumentację medyczną i rentową oraz inne dokumenty mające znaczenie dla wydania orzeczenia, a w szczególności dokumenty, o których mowa w § 8, kartę badania profilaktycznego, dokumentację rehabilitacji leczniczej lub zawodowej.

§ 3. 1. Lekarz orzecznik wydaje orzeczenie na podstawie bezpośredniego badania osoby ubiegającej się o świadczenie i posiadanej dokumentacji.

2. Lekarz orzecznik może wydać orzeczenie również bez badania osoby ubiegającej się o świadczenie, jeżeli

li posiadana dokumentacja jest wystarczająca do wydania orzeczenia.

3. Lekarz orzecznik może, przed wydaniem orzeczenia, zlecić uzupełnienie dokumentacji, w szczególności o opinie lekarza konsultanta lub psychologa albo o wyniki badań dodatkowych lub obserwacji szpitalnej.

4. Lekarz konsultant i psycholog wydają opinie na podstawie bezpośredniego badania osoby ubiegającej się o świadczenie oraz analizy dokumentacji medycznej i zawodowej.

§ 4. 1. Oddział Zakładu kieruje osobę ubiegającą się o świadczenie w wyznaczonym terminie na badanie przez lekarza orzecznika, lekarza konsultanta, psychologa lub na obserwację szpitalną.

2. W razie niestawienia się osoby wezwanej na badanie bez uzasadnionych przyczyn, wezwania na badanie w nowo wyznaczonym terminie dokonuje się za zwrotnym poświadczeniem odbioru, informując o skutkach niestawiennictwa.

3. Jeżeli stan zdrowia, stwierdzony w zaświadczeniu lekarskim, uniemożliwia osobie ubiegającej się o świadczenie osobiste zgłoszenie się na badanie, może ono być przeprowadzone w miejscu pobytu tej osoby za jej zgodą.

4. Niezgłoszenie się na badania lub obserwację bez uzasadnionej przyczyny lub niewyrażenie zgody, o której mowa w ust. 3, powoduje odstąpienie od dalszego postępowania w sprawie.

§ 5. Przy ocenie niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę łącznie:

- 1) charakter i przebieg procesów chorobowych oraz ich wpływ na stan czynnościowy organizmu,
- 2) sprawność psychofizyczną organizmu oraz stopień przystosowania do ubytków anatomicznych, kalektwa, skutków choroby,
- 3) posiadane kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwości dalszego wykonywania pracy zarobkowej,
- 4) możliwość przywrócenia zdolności do pracy przez leczenie i rehabilitację lub przekwalifikowanie zawodowe.

§ 6. 1. Celowość przekwalifikowania zawodowego orzeka się, jeżeli osoba ubiegająca się o świadczenie trwale utraciła zdolność do pracy zarobkowej w dotychczasowym zawodzie i może odzyskać zdolność do pracy po przekwalifikowaniu.

2. Przy ocenie celowości przekwalifikowania zawodowego przepisy § 5 stosuje się odpowiednio.

§ 7. 1. Lekarz orzecznik może orzec o okolicznościach uzasadniających przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, jeżeli osoba ubiegająca się o rentę z tytułu niezdolności do pracy spełnia warunki wymagane

do uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego, określone w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

2. Jeżeli osoba ubiegająca się o świadczenie rehabilitacyjne nie spełnia warunków wymaganych do uzyskania tego świadczenia, określonych w przepisach, o których mowa w ust. 1, lekarz orzecznik stwierdza, czy osoba ta jest niezdolna do pracy lub czy celowe jest poddanie jej przekwalifikowaniu zawodowemu.

§ 8. Lekarz orzecznik przy orzekaniu jest związany:

- 1) orzeczeniem wojskowej komisji lekarskiej w zakresie:
  - a) związku zranień, kontuzji i innych obrażeń lub chorób z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojenny ze służbą wojskową albo z przymusowym zatrudnieniem żołnierzy zastępczej służby wojskowej,
  - b) związku śmierci żołnierza z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojennych albo ze służbą wojskową oraz związku śmierci ze służbą wojskową żołnierza zwolnionego ze służby, jeżeli śmierć nastąpiła w wojskowym zakładzie leczniczym,
- 2) decyzją organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie stwierdzenia choroby zawodowej,
- 3) ustaleniami dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy o braku możliwości przekwalifikowania zawodowego,
- 4) orzeczeniem lekarza uprawnionego do przeprowadzania badań w zakresie zdolności do pracy na stanowiskach związanych z bezpieczeństwem ruchu kolejowego.

§ 9. 1. Lekarz orzecznik ustala przewidywany okres niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

2. Jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, lekarz orzecznik orzeka o trwałej niezdolności do pracy.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie ograniczają uprawnień osoby niezdolnej do pracy do zgłoszenia wniosku o przeprowadzenie badania w celu ustalenia wyższego lub niższego stopnia niezdolności do pracy.

4. W razie orzeczenia o celowości przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania.

§ 10. 1. Organ rentowy, nie później niż na trzy miesiące przed ustaniem prawa do renty z tytułu okresowej niezdolności do pracy, pisemnie zawiadamia osobę uprawnioną o terminie wstrzymania wypłaty oraz o warunkach przywrócenia prawa do tego świadczenia.

2. Do wniosku o przywrócenie prawa do renty, o której mowa w ust. 1, powinno być dołączone za-

świadczenie o stanie zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską znajduje się ta osoba.

§ 11. 1. Bezpośredni nadzór nad prawidłową, zgodną z przepisami prawa i zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy, działalnością lekarzy orzeczników sprawuje główny lekarz orzecznik oddziału Zakładu.

2. Główny lekarz orzecznik oddziału Zakładu poza kwalifikacjami, o których mowa w § 1 ust. 3, powinien posiadać co najmniej 5-letnią praktykę w zakresie orzecznictwa lekarskiego.

3. Bezpośredni nadzór polega w szczególności na:

- 1) kontroli orzeczeń pod względem merytorycznym i formalnym,
- 2) analizie odwołań wniesionych od decyzji organu rentowego w sprawach dotyczących orzecznictwa o niezdolności do pracy,
- 3) przedstawianiu naczelnemu lekarzowi Zakładu wniosków dotyczących orzeczeń wymagających rozpatrzenia w trybie zwierzchniego nadzoru,
- 4) przedstawianiu stanowiska z zakresu orzecznictwa o niezdolności do pracy w sprawach, w których toczy się sądowe postępowanie odwoławcze,
- 5) prowadzeniu szkoleń lekarzy orzeczników w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy oraz sprawdzaniu i stwierdzaniu ich kwalifikacji w tym zakresie.

§ 12. Główny lekarz orzecznik oddziału Zakładu przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia lekarzowi orzecznikowi, jeżeli w odwołaniu, o którym mowa w § 11 ust. 3 pkt 2, wskazano na istotne nowe okoliczności faktyczne lub dołączono nowe dowody nieznane lekarzowi orzecznikowi w dniu wydania orzeczenia, a mogące mieć wpływ na wynik orzeczenia.

§ 13. 1. Zwierzchni nadzór nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy sprawuje w imieniu Prezesa Zakładu naczelnny lekarz Zakładu.

2. Zwierzchni nadzór polega w szczególności na:

- 1) analizie i kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników,
- 2) udzielaniu wyjaśnień oraz prowadzeniu szkoleń w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy,
- 3) zatwierdzaniu kandydatur na stanowisko głównego lekarza orzecznika oddziału zakładu.

3. Jeżeli w toku kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 1, lub przy rozpatrywaniu wniosków, o których mowa w § 11 ust. 3 pkt 3, naczelnny lekarz Zakładu stwierdzi, że istnieje uzasadnione podejrzenie co do zgodności orzeczenia ze stanem faktycznym lub zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy, może:

1) zlecić uzupełnienie dokumentacji lekarskiej lub zawodowej, w szczególności przez skierowanie osoby, której orzeczenie dotyczy, na badanie przez lekarzy konsultantów, psychologa, na badania dodatkowe lub na obserwację szpitalną,

2) przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez lekarza orzecznika.

4. Naczelnny lekarz Zakładu może zlecić lekarzowi orzecznikowi rozpatrzenie sprawy niezależnie od jego właściwości miejscowej.

§ 14. Tracą moc:

1) rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 sierpnia 1983 r. w sprawie składu komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnie-

nia, trybu postępowania, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa (Dz. U. Nr 47, poz. 214 i z 1990 r. Nr 37, poz. 210),

2) rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 stycznia 1984 r. w sprawie sposobu powoływania i zasad wynagradzania członków komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia oraz lekarzy działających w zakresie orzecznictwa inwalidzkiego (Dz. U. Nr 3, poz. 18, z 1987 r. Nr 32, poz. 170 i z 1989 r. Nr 22, poz. 121).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1997 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *T. Zieliński*

613

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 1 sierpnia 1997 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie placówek doskonalenia zawodowego nauczycieli przedmiotów zawodowych szkół rolniczych i gospodarki żywnościowej.

Na podstawie art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 1996 r. Nr 67, poz. 329 i Nr 106, poz. 494 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 28 stycznia 1994 r. w sprawie placówek doskonalenia zawodowego nauczycieli przedmiotów zawodowych szkół rolniczych i gospodarki żywnościowej (Dz. U. Nr 33, poz. 125) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule po wyrazach „przedmiotów zawodowych” dodaje się wyrazy „oraz wychowawców internatów”;

2) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Doskonalenie zawodowe nauczycieli przedmiotów zawodowych i wychowawców internatów szkół rolniczych i gospodarki żywnościowej, zwanych dalej odpowiednio «nauczycielami» i «szkołami», prowadzą publiczne placówki doskonalenia nauczycieli o ogólnopolskim zasięgu działania, zwane dalej «placówkami».”;

3) w § 2 w ust. 1:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organizowanie i prowadzenie doskonalenia i doksztalcenia nauczycieli, w tym nauczycie-

li na potrzeby kształcenia ustawicznego w zakresie pedagogiczno-metodycznym i specjalistycznym (kierunkowym), oraz doskonalenie kadry kierowniczej i pracowników sprawujących nadzór pedagogiczny,”

b) dodaje się pkt 10—16 w brzmieniu:

„10) diagnozowanie stanu i prognozowanie rozwoju oświaty rolniczej,

11) opracowywanie podstaw programowych kształcenia w zawodach rolniczych i gospodarki żywnościowej oraz programów nauczania dla różnych form kształcenia ustawicznego,

12) tworzenie systemu informacji na potrzeby oświaty rolniczej,

13) diagnozowanie, analizowanie i ocenianie efektów działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej szkół i placówek,

14) przygotowanie narzędzi badawczych, przeprowadzanie badań wyników nauczania z przedmiotów zawodowych oraz dokonywanie oceny realizacji podstaw programowych i ramowych planów nauczania,

15) gromadzenie informacji o stanie kształcenia, wychowania i opieki nad młodzieżą,

16) prowadzenie działalności wydawniczej w zakresie oświaty rolniczej.”;